

Teodor Morar

WTF

World to Fantasy
proză poetică

*Carte dedicată fiului meu Adrian
și mamei mele, cei mai frumoși oameni.
Voi sunteți timpul meu.*

LETRAS
Scrie. Publică.

Morar, Teodor

World to fantasy: proză poetică / Teodor Morar.

ISBN eBook PDF 9786068935928

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2019, Teodor Morar. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

*Carte apărută cu ajutorul imens al
Doamnei Mihaela Gheorghe.*

Mulțumesc mult!

*Când m-am născut, iubito,
eu am fost îngropat în tine
Asta ca să-mi fie... țărâna ușoară...*

Fantezia lumii viselor unui poet

Teodor Morar trăiește prin visele sale concretizate în versuri, gânduri, lacrimi, atitudini de neiertat pentru o lume hulpavă a unui secol ce pare să uite de el. Mă îngrijorează multe ca pe orice ființă umană dar, cel mai mult, pare să fie lupta sinelui cu cea a ego-ului printr-un dialog permanent al neputinței. Neputința într-o lume prea grăbită cu răbdarea, prea amnezică cu trecutul, prea colorată în aparențe, prea searbădă în autenticitate. Cine poate fi salvatorul acestei lumi, al nostru, al sinelui neurmat de inevitabilul ego? Cine ne poate înscrie sufletele în cartea nemuririi sentimentelor noastre de-acum și dintotdeauna?

Dacă mă refer la un poet, el poate fi salvatorul prin versurile sale ca formă a autenticității. Dacă mă refer la un preot, el poate fi salvatorul prin rugăciunile făcute prin apusul și răsăritul trăirilor sale ca formă a revendicării binelui. Dacă mă refer la un profesor, el poate fi salvatorul prin lumina din ochii săi ce poate împlânzi și forma destine. Dacă mă refer la un medic, el nu mai are nevoie decât de un loc al său pentru a vindeca lumea de tristețe, de agonie, de neîmplinire, de grija pentru ziua de mâine! Dacă mă refer la noi toți, la întreg universul el poate fi salvat de Ocrotitorul nostru, Bunul Dumnezeu ce ne poartă grija și ne dăruiește clipa.

Îmi place să citesc poezie căci e o rugăciune ce poate forma destine, poate vindeca neîmplinirea sufletească recunoscând astfel grija clipei prin care trăiește.

Îmi place să scriu despre poezie dacă este construită asemeni unei catedrale, vers de vers, piatră de temelie, loc de onestitate cu sine însuși.

‘‘Omule, ridică-te și mergi’’!

*Nebunia că sunt
Între cer și pământ
Doar un simplul cuvânt.*

*Disperarea că pot
Să fiu fără rost
Mă doare anost.*

*Agonia de dor
Pe frunte un nor
Mă învață să mor.*

*Iubirea că ești
Pierdut prin povești
Mințind că trăiești.*

*Pași spre nimic
Pe mine mă strig
Cu vise de frig.*

*Timpul mă doare
Eclipsă de soare
Ascuns într-o floare.*

*Călătoria, senină spre cer
Mă leagă în mister
Și totuși eu sper*

*Absurdul să-l renegi
Într-o lume fără legi
Omule, ridică-te și mergi.*

Călătorul desculț...

„*World to fantasy*” este ultima carte - în ordinea lansării - a lui Teodor Morar. Este o carte ce își revendică de una singură dreptul său în lume fără a le contrazice pe celelalte, predecesoarele ei. Teodor Morar este asemeni cărților sale, diferit în atitudine în raport cu cotidianul, căutător de sensuri nuanțat atemporale, trăitor al propriilor cuvinte ce se redefinesc prin versuri, este un vulnerabil căutător de comori, iubește viața când îl răscolește harul, trăiește moartea clipei dar acceptă valoric eternitate. Toate acestea există metamorfozându-se pe drumul său ca un „călător desculț” ce se autodefiniște.

Din fericire, nu mai sunt adepta prefețelor lungi, elaborate. Timpul fuge din fața lor căutând esențele rafinate ale cuvintelor autorului, ale versurilor sale fără a sfida opiniile oricui se apropie de carte. Dimpotrivă, așteaptă mâinile cititorilor să o deschidă și ochii lor să răstoarne lacrimile ce le urmăresc privirile.

E o carte a memoriei unui timp ce se vrea auzit, răstălmăcit, e timpul ca noi toți să citim poezie din drag de cei care ne-o dăruiesc!

„Nu-mi este dor de lucrurile ce nu le-am făcut, îmi este dor de tine, de trecut, de acum, de viitorul cu tine. Nu regret nimic... Pentru că tu ești în mine, cântec fără margini. Îmi este dor de noi, clipă de clipă, nu regret vise, tu ești visul meu, și ce aș putea face, sau făcut, fără tine. Noi suntem întregul, tu mă vindeci de mine, de astea îmi este dor. Nu poți avea dor decât de ce ai trăit. Așa se nasc zâmbetele fugare, din dorul trăit și te trăiesc. De asta toate ce suntem se cheamă dor, dor de tine. Recunosc, sunt un paranoic, un paranoic liniștit, psihozele mele desenează în cărbune cocori albi. Visez doar vise și aștept așteptări. Aducându-mi aminte poveștile sufletului meu”.

Teodor Morar – „World to fantasy”

17 noiembrie 2019

—Prof.univ.dr. Otilia Sîrbu

Agonie și extaz

Câteodată mă ascund, închid ușa. Doar atunci când sufăr nu pot agoniza pe scenă. Nefirescul care sunt mă face să tac în explozia de cuvinte interioare.

Ce frunză veștedă mă bate mereu? Gândurile îmi sunt limbi de foc, inima o prăbușire, toate sunt aproape și departe, demonul din mine aleargă nebun din extremă în extremă. Ce rost au toate? Ce rost am eu? Abisul fiecărui om este iadul, de aici nevoia de zbor, de fugă, de rugă, de abandonare, să îți ceri scuze că existi, să îi spui - pardon - demonului, asta da o abordare intensă a nimicului. Experiența morții, nu este atât de cutremurătoare, toți suntem trecători, oamenii sunt nori pe un cer albastru, pictat de un pictor ateu. Este atât de ciudat să îți trăiești viața fără ecou, bolnav de sentimente, nebun în delir, să suspini cu vise, agitația organicului să te doară și toate să îți pară prima oară.

Nu, nu sunt un tip rațional. Rațiunea îmi pare un standard uzat. Dacă ea naște monștri, nu mă mir că maternitatea îmi atașă unul, dragonul meu de foc. Rațiune a ce? Dacă lupta este interioară, cum pot să măucid eu pe mine? Nu am acest drept și nu ar fi rațional, așa că boala se agravează, fluiditatea nonsensului devine primară, sunt un barbar, toate standardele societății îmi cântă absurdul, iar simfonia claselor sociale este renunțarea la iubire. Timpul, nefiind rațional, el îmi pare la fel secundelor trecute.

Eu încă le mai simt intensitatea, aroma, culoarea, durerea. Timpul este etern, el este cartea vieții. Atunci sau acum nu este atât de important, nu poți avea o gândire criminalistică, de anchetator asupra vieții, nu poți aresta secunde, ele vin și pleacă, adică stau, dacă totul este în mișcare, în expansiune. Timpul este împotriva a toate, chiar și a universului. Agonia vine ca o salutare, atunci când ai renunțat la rațiune, la a percepe timpul ca ceva extern. Când dilatația interioară nu mai are formă, doar fond – durerea-atunci agonia te arde, demonul crește în tine și visele te dor, dragonul de foc te mistuie și tu ești un lut ars, esență de cenușă. Ciudată prăbușire, să cazi tu în tine, din nimic în nimic, să arzi și să îți fie frig. Atunci, atunci se naște lirismul. Salvarea mea este iubirea, primul sărut, prima îmbrățișare, prima rază de soare, primul eșec sau prima reușită, prima scrisoare către iubită, acestea mă salvează, spiritul meu se liniștește, demonul dispare, prima iubire îmi este un soare, focul lăuntric se stinge.

Ce păcat că nu există urgențe spirituale, un SMURD divin! Iubito, sună la 112, am în suflet aversele de ploi, vreau un curcubeu intravenos. Iubito, îmi este sufletul pe dos, cine să te salveze, pe tine de tine. Ajutorul este absurd și inutil, oamenii nu pot rezona în agonie, ai să auzi mereu „te iubesc, sunt lângă tine”, dar niciodată „mă prăbușesc cu tine” sau „noi doi vom fi un incendiu, vom arde lutul și vom deveni cenușă”. Viața nu rezistă la prăbușiri, mulți se autoflagelează din dorința de agonie, imitând toate formele de patimi, încercând cu disperare să își

reflecte credința prin gesturi impulsive, uitând că nu credința ne va salva, ea ne ajută să realizăm miracole, să dăm un sens trăirii.

„Iubirea ”, ea, este calea, ea este cheia regatului tău ca ființă. Merg desculț prin iubire, nu mă pot autoflagela, acesta nu ar fi un gest de iubire. Pe drumul iubirii le găsești involuntar pe toate, drumul din tine spre moarte, nimic nu ne este egal în viață, decât agonia iubirii, credința nu te zidește ea te încorporează, iubirea, da. In orice cult ea doare la aceeași intensitate, în ea te topești, devii o apă și un pământ, între cer și pământ, iubirea este aerul pe care toți îl respirăm, sentimentul acesta depășește organicul trăit spre apogee. El te doare și în suflet, născând lirismul, născând nebunia, nu mai poți fi normal, sufletul se dezlipește de trup, se rupe, parțial, de concret, de ratiune, de timp. Călător desculț prin iubire, nu,nu sunt eu acela, suntem noi toți, dezrădăcinații rațiunii. Călătoria în afara timpului, dorul de nimic, iubirea a toate, inimile noastre o deschisă cetate. Acum tac. Cuvintele mele sunt pași spre neant, extazul iubirii.

„Omule, ridică-te și mergi”!

Nebunia că sunt

Între cer și pământ

Doar un simplu cuvânt,

Disperarea că pot

Să fiu fără rost

Mă doare anost.

Agonia de dor
Pe frunte un nor
Mă învață să mor.

Iubirea că ești
Pierdut prin povești
Mințind că trăiești.

Pași spre nimic
Pe mine mă strig
Cu vise de frig.

Timpul mă doare
Eclipsă de soare
Ascuns într-o floare.

Călătoria, senină spre cer,
Mă leagă -n mister
Și, totuși, eu sper...

Absurdul să-l renegi
Într-o lume fără legi
Omule, ridică-te și mergi!

1

**Scrisori către Alba ca Zăpada
(omul cu pitici pe creier)**

De ce-ți scriu ție, Albă ca Zăpada? Cu cine aș putea vorbi sincer într-o lume prinsă în absurd, într-un sec carpe diem. Am și luxul nepermis de-a nu-mi răspunde. Poate este o eliberare, dar nu cred, nu am demoni, cum nu am zei, nu am nicio certitudine, am doar simțirea ce trece de timp. Cum a început povestea mea? O poveste începe întotdeauna cu o altă poveste. Că de n-ar fi nu s-ar mai povesti...

*

Îmi aduc aminte de fascinantele povești pe care mi le povestea unchiul. Bunicul murise demult și eram plimbat din dragoste pe la rude. Iarna o așteptam cu drag, mă puneau cu spatele lângă sobă, o sobă din pământ vopsită cu var și unchiul începea să îmi spună povești. O lume minunată se deschidea în mintea mea de copil. Nu țin minte să fi iubit un personaj, era și greu pentru un copil să aleagă din multitudinea de personaje fascinante, dar sigur aș fi vrut să fiu o poveste prin lumina difuză în care odaia aceea țărăneasca se transforma într-o mirifică lume, unde oamenii zburau, caii mâncau jar, finalul lor era o tinerețe fără bătrânețe. Mă urmărește și acum glasul unchiului, îmi este prezent în memorie ca un cald refugiu. Acolo, în odaia aceea, am dobândit frumusețea poveștilor, spuse de un om minunat al cărui chip se aprindea cu o lumină de basm, decorul, dorul de el îmi este poveste. Dacă aș alege să fiu un

personaj, aş alege fără să preged, NARATORUL. Cireşele mele la ureche sunt poveştile unchiului meu, el însuşi este o poveste şi odaia ţărănească el o transforma cu uşurinţă într-o lume minunată, o lume fantastică. Copilăria mea a fost o poveste şi unchiul meu un personaj iubit. Dumnezeu să te odihnească în pace, NARATORULE!

Cireşele, diamantele copilăriei, eram un Hun, devastam, cireşele se furau în sân, tricourile se lărgeau. Nu ştiu de ce furam mai mult decât puteam să mănânc, furam parlamentar, în febra devastării instinctele mă dominau cu o răutate nedefinită, vecinii veneau la poarta bunicii cu doleanţe. Cum poate? Atât de mic, un omuleţ, să devasteze jumătate de cireş. Bunica mă afurisea, dar în ochii ei citeam mereu o bucurie, ea îmi citise destinul, îmi iubea neastâmpărarea, ştia că cireşele le dăruiam copiilor de pe uliţă. Aşa şi acum, matur, am rămas un devastator. Da, de principii. Am mereu în sân cireşele copilăriei, mereu am ceva să ofer celui ce nu are, sunt un cireş pe drum, nu pot sta în livadă, sunt un cireş neastâmpărat. Am rămas acelaşi copil fascinat de poveşti, de frumos, de bunătatea umană care este singura noastră scăpare, dincolo de toate convenienţele, dincolo de şablonul că trebuie să trăiesc cumva. Când îţi pierzi copilăria, îţi pierzi şi adevăratul sens al vieţii. (Iubesc să scriu poveşti. Iubesc să te iubesc între două clipe cu aromă de basm).

*

Despre poet

Îndrăznind să vorbim despre poetul Teodor Morar, timpul nu ne-ar ajunge pentru a urmări relația lui superbă cu lumea, cu frumsețea și puterea cuvîntului.

Așadar, să ne «exilăm» din aceasta iluzie numită timp, pentru a putea fi pe aceeași lungime de undă cu un Călător, ca și noi, ființă conștientă însă de faptul că suntem spirite care au ales să experimenteze într-un corp fizic. I-aș spune mai degrabă Călătorul înțelept, deoarece elementul său de ghidaj este iubirea, în toate formele ei, purtată pînă la esență, acolo unde doar iubire există. Și atît.

Înzestrat cu talent și îndemînare iese din comun, el prinde de multe ori, prin subtilitățile personale, sensul profund al vieții, învățîndu-ne să ne amintim cine suntem de fapt. Profunzimea acestor oameni, de multe ori se întoarce "împotriva" lor. De ce oare? Deoarece atîta timp cît o persoana este departe (fizic) de noi, îl acceptăm cu ușurință. Dacă e chiar lîngă noi, avem așteptări de la el, așteptări care să coincidă cu dorințele noastre, confirmarea credințelor noastre. Ori acestea nu coincid întotdeauna. Vrem să fie cum dorim noi, neacceptîndu-l cum e el de fapt. Atunci îl iubim "PENTRU CĂ". Și cum iubirea e necondiționată, în afara tiparelor mentale, mulți dintre noi l-ar răni, l-ar blama, l-ar sudui ori de cîte ori pașii gîndurilor sale nu coincid cu mersul apăsător al egoului nostru.

Așa s-a întâmplat dintotdeauna cu oamenii de excepție.

*Imensă prețuire, respect și IUBIRE pentru
Călătorul nostru înțelept!*

Dana Dobrescu

De același autor

index

Jurnal de apocalipsă

Citește-mă

Ultimul Cocor

Sibiu și Poezie

Calafat și Poezie

Seini și Poezie

Cuprins WTF

Fantezia lumii viselor unui poet 7

Agonie și extaz 11

*Scrisori către Alba ca Zăpada
(omul cu pitici pe creier) 15*

Timpul 55

Dorul 72

Delirul iubirii 83

Dragostea 88

Wtf 106

(World to f@nt@sy) 106

Între două lumi 113

Despre autor 148